

Herren kommer til os, så vi kan komme til ham

1. advent, 2.12.2012 i Martinskirken og Gratiakirken (LGJ)

Salmer: 66, 71v1-4, 68 // 73v1-4, 430, 74, 62v1

Salme 24

Hvem kan drage op til Herrens bjerg, hvem kan stå på hans hellige sted? Den som har skyldfrie hænder og et rent hjerte, den som ikke farer med løgn og ikke sværger falsk. Han henter velsignelse hos Herren og retfærdighed hos sin frelses Gud. Sådan er den slægt, som søger ham, som søger dit ansigt, Jakobs Gud. ... Løft jeres hoveder, I porte, løft jer, I ældgamle døre, så ærens konge kan drage ind. Hvem er han, ærens konge? Hærskarers Herre, han er ærens konge!

Matthæus 21,9

Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte: Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste.

Advent betyder ”komme”. Jesus kommer til Jerusalem. Vi forbereder os i adventstiden til at tage imod julens budskab, at han blev menneske og kommer til os. Og til at tage imod ham, når han kommer anden gang til dom og frelse. Vi holder advent, for at vi også selv må komme til Gud.

1. Derfor kan det virke forkert, at Gud i prædiketeksten stiller os overfor spørgsmålet:

Hvem kan drage op til Herrens bjerg, hvem kan stå på hans hellige sted?

Vi regner det jo for en selvfølge, at vi må komme. ”Alle er velkommen”. Det står i kirkens indbydelser. Hvordan kan Gud da spørge, hvem der kan komme til ham? ”Hvem kan stå på Guds hellige sted?” Er det ikke snarere et spørgsmål, om folk gider og vil? Handler det ikke meget mere om mennesker har tid og lyst?

2. Nej. For Gud fastholder sit spørgsmål: *Hvem kan drage op til Herrens bjerg? Hvem kan stå på hans hellige sted? Og han svarer selv: Den som har skyldfrie hænder og et rent hjerte, den som ikke farer med løgn og ikke sværger falsk.*

Måske er det netop, når vi får det sådan, at kirkegang, tro og mission bliver fornyet. Når der nemlig bliver stillet spørgsmål ved vores hjerte, og når vi får øje på vore hænder, og hvad vi er i gang med, da får vi jo brug for en Frelser. Da er kirkegang ikke et spørgsmål om vi gider eller har lyst. Det er nu blevet et spørgsmål om at blive frelst.

For ”skyldfrie hænder – og et rent hjerte!” - hvem har det? Når vi ser rigtigt efter og overvejer, bliver det tungt og svært at være til. Derfor må vi bede Gud: ”Tilgiv mig min skyld!” Men kan han? Og vil han? - Og ”Og giv mig et rent hjerte!” Men er det muligt? Hvordan kan det lade sig gøre? Salme 24 spærrer jo nærmest for os, så vi ikke kan komme til Gud.

3. Men salmen har mere at sige end det. Den fortæller jo, at der trods alt er én, som kan gå op på Herrens bjerg og stå på hans hellige sted. For der råbes i salmen: *Løft jeres hoveder, I porte, løft jer, I ældgamle døre, så ærens konge kan drage ind. Hvem er han, ærens konge? Hærskarers Herre, han er ærens konge!*

Messias kommer til sit folk. Og samtidig han træder frem for Gud Fader, den almægtige med sit gode hjerte og sine velsignende hænder. Jesus er manden med det rene hjerte og de skyldfrie hænder. Jesus er Messias, Kristus.

Og ham har folkets ledere nu tænkt sig at dræbe. De har ligefrem planlagt det. De vil dræbe manden med det rene hjerte og de hænder, som ustandselt velsigner. De vil dræbe ham, som afslører deres ugudelighed og skyld for at få lov til at tilgive dem. ”Se, din konge kommer til dig!”

4. Og netop sådan viser han sig at være vores frelser. For han dør på korset for folkets synder. Han er det sonoffer, som er nødvendigt, for at vi kan komme til Gud i bøn, og for at vi kan stå foran Gud også når vi skal dø.

Gudstjenesten i Gamle Testamentes tid fortalte med al tydelighed derom: Man kunne ikke komme ind i templets område uden at gå forbi et alter. Og én gang om året gik ypperstepræsten ind i det ”aller helligste”, templets hjerte, med offerlammets blod for både sine egne og hele folkets synder, så de kunne blive frelst.

5. Hvem kan træde frem for Gud? Det kan i princippet kun Guds eget lam, som bærer verdens synd, og det er Jesus! Men dermed kan også enhver, som har modtaget dette offer og tror på ham. Dette budskab gør os levende. Dette evangelium gør op med alle tanker om, at evangeliet er kedeligt, og at det drejer sig om at slæbe så mange mennesker sammen i kirken. Dette evangelium viser os, at det gælder om at tro på Jesus, som vores forsoner og frelser. Det får os til at se gudstjenesten om søndagen som det sted, hvor jeg får lov at møde Gud, og hvor også andre får samme gave. Lammet, Jesus Kristus, er i centrum.

Derfor synger vi af hjertens lyst:

Gør døren høj, gør porten vid, den ærens konge komme hid.

Han hersker over alle land og er alverdens frelsermand.

Sådan går det til, at vi modtager velsignelse, når vi holder gudstjeneste. Som der står i salmen:

Han henter velsignelse hos Herren og retfærdighed hos sin frelses Gud.

Sådan er den slægt, som søger ham, som søger dit ansigt, Jakobs Gud.

6. Jesus drog ind i Jerusalem dengang på et æsel. I dag kommer han til os ridende på Skriftens ord – og i Sakramenterne, dåben og nadveren. Han siger, at vi som hans folk får lov til at holde gudstjeneste, og han lover os sit nærvær. Guds ”hellige bjerg” er ”gudstjenestens sted”. Det er det hellige sted i vores liv, hvor Gud taler til os, og hvor vi får hans tilgivelse og nye kræfter til at leve i troen med håb og kærlighed.

7. Da han kommer til os på denne måde, er det ikke mere et spørgsmål, om vi har lyst eller gider. Spørgsmålet er jo, om vi kan og må komme til Gud. Og det har evangeliet svaret på: Vi kan komme til Gud i Jesu navn. Vi kan komme til ham morgen og aften i vores andagter. Og vi kan komme til ham hver søndag i hans hus. Derfor synger vi:

”Hosianna, velsignet være han, som kommer i Herrens navn!”

Vi synger det til Jesus og byder ham velkommen. Og vi synger det i tak over, at vi må komme til ham og være hans. Og vi synger det i verden til alle og siger: ”Kom til Gud i Jesu navn! Han er jeres og vores frelser!” Amen.

Den Evangelisk-Lutherske Frikirke, 3.12.2012, www.vivit.dk, post@vivit.dk. Forkoret 10.12.2012